

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 34.

Anden Sæssion.

14de Møde.

Mandagen den 28de October.

(Fortsat.)

Justitsministeren (fortsat): Jeg skal til disse Bemærkninger kun tilføie, at jeg ikke troer, at der ved Forordningen af 27de Mai 1848 § 1 har været tilfiet, paa nogen Maade at gjøre Forandring i den Forpligtelse, som paahviler det i Nærheden boende Mandskab til at møde ved Ildbranden og forblive der, saalange indtil Ilden er aldeles slukket; det synes, at de Ord, som ere brugte i Forordningen af 1848, nemlig at give Møde ved opstaaet Ildbrand, tillige omfatte en Blivenstilstede saalænge, som Anordningen befaler Mandskabet at være tilstede ved Ildbranden. Det kunde derfor vistnok under ingen Omstændigheder være hensigtsmæssigt, at der ved et Lovudkast som det, der her foreligger, bliver paaberaabt, at denne Forpligtelse til at rydde skulde, som ophævet ved Forordningen af 27de Mai 1848, være bortfalden; thi dersom den allerede var ophævet ved Forordningen, behøvede den ikke fremdeles at ophæves, og, er den det ikke, kan den ikke fremtræde i Loven som ophævet. Jeg troer derfor ikke, at der kan vinde Noget ved det foreliggende Lovforslag, som jeg derfor ikke drifter mig til at understøtte.

Indenrigsministeren: Jeg skulde ogsaa være tilbøjelig til at antage, at den ærede Forslagsstiller selv har forandret sin Anskuelse om Lovudkastet noget. Det er ganske vist, at saaledes som det er affattet, fremtræder det som en authentiff Fortolkning af Forordn. af 27de Mai 1848, idet den deri omtalte Forpligtelse til Arbejde ved Rydning ved Lovudkastet siges at bortfalde „som ophævet ved Forordn. af 27de Mai 1848 § 1“; men det forekommer mig, at, da den ærede Forslagsstiller idag holdt

sit Foredrag, indledede han det med at antyde, at Lovudkastet, om det end ikke var en Fortolkning af bemeldte Forordning, saa dog var en Forandring deri, og deri synes mig at ligge en Indrømmelse af, at det idetmindste er overmaade tvivlsomt, om man kan sige, at den hidtil Huusmanden paahvilende Forpligtelse til at møde ved Ildbrand allerede skulde være hævet ved Forordn. af 27de Mai 1848. Udtrykkene i Forordningen „at give Møde ved opstaaet Ildbrand“, ere bibeholdt; jeg tilstaaer, at jeg antog, at dette var at forstaae saaledes, at deres Forpligtelse til at yde Bistand ved opstaaet Ildbrand blev ganske den samme som hidtil. Er dette saa, er det nærværende Lovudkast ingen Forandring i Forordn. af 27de Mai 1848, men det er snarere en Forandring i Brandanordningen, thi, hvad man vil indskrænke, er det Arbejde, som hidtil har paahvilet ved opstaaet Ildbrand, og som ved Huusmandsanordningen blev det samme som tidligere. Om der nu er Anledning til at træffe en saadan Bestemmelse, det er deels et Brandpolitie-Spørgsmaal, og deels vedkommer det Huusmændenes hele Stilling i Kommunen. Det er af min ærede Collega, som nu satte sig, blevet udviklet, at det ingenlunde var uden Betænktheds, saaledes som jeg ogsaa siraar ved Sagens Begyndelse tillod mig at antyde, fra Brandvæsenets Side at indskrænke denne Forpligtelse, der paahviler Huusmændene, til saa snevre Grændser, som skulde binde den Mand, der har Commandoen ved Brandens Slukning. Det maa nødvendigviis heroe paa et executivt Skøn, hvorlænge han skal holde dem tilbage paa Brandstedet, og det Bæsentligste er, at de blive tilstede. Et andet Punkt, hvori denne Sag er af Bigtighed, er med Hensyn til Huusmændenes Arbejde; men der troer jeg, at det er mere tvivlsomt, om man skal